О П Р Е Д Е Л Е Н И Е
№ 14281

гр. София, 14.04.2026 г.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, **Трето отделение 3 състав,** в закрито заседание на 14.04.2026 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Атанас Николов

като разгледа дело номер **3268** по описа за **2026** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Настоящото производство е образувано по жалба на И. Г. П. с ЕГН [ЕГН], изтърпяващ наказание лишаване от свобода в Затвора С., срещу Заповед №65/24.02.2026 г. на началника на Затвора С., с която е отменил своя Заповед № 67 и 68/07.02.2022 г., с които на жалбоподателя е възложена работа, като работник кухня. Заповедта е била представена на жалбоподателя, който се е запознал с нея на същата дата, видно от поставения собственоръчно подпис, както и от приложената по делото декларация. При така установеното от фактическа страна, съдът направи следните правни изводи: Съгласно чл. 77 от ЗИНЗС по време на изтърпяване на наказанието лишените от свобода имат право на подходяща работа, което се удовлетворява по възможност. В същия смисъл е и разпоредбата на чл. 172 ал.2 от ЗИНЗС, съгласно която работата, която трябва да изпълнява лишения от свобода се определя от администрацията съобразно съществуващите възможности. Съгласно разпоредбата на чл.41, ал.1 от НК, чрез труда се цели превъзпитанието на осъдените. Съгласно ал.2 на същия член наред с това се прилагат и други мерки за възпитание. Това право не е скрепено с безусловно задължение на длъжностните лица да осигурят работа на лишените от свобода през целия им престой в местата за изтърпяване на наказание. Съгласно чл. 80 ал.1 от ЗИНЗС с изрично писмено съгласие на лишените от свобода лица администрацията в затвора може да им възлага доброволен неплатен труд за изброените дейности, а съгласно чл. 175 от ППЗИНЗС, доброволният труд се възлага от началника на затвора по предложение на съответния инспектор по социални дейности и възпитателна работа. Тази законова регламентация не задължава началника на затвора да осигури на лишените от свобода полагането на доброволен неплатен труд всеки път, когато те са заявили искането си и съгласието си за това. Напротив предлагането и осигуряването на възможност за полагането на такъв труд е предоставено на преценката на началника на затвора в зависимост от нуждата за осъществяването на конкретни дейности, изброени в чл. 80 ЗИНЗС, и качествата на лишения от свобода. Съгласно чл.164, ал.1 от ППЗИНЗС приоритет при участие в трудова дейност имат лишени от свобода, които спазват

реда и дисциплината и са с доказани трудови качества. От начина, по който е регламентирана трудовата дейност на лишените от свобода лица по специалните правила на ЗИНЗС и ППЗИНЗС следва, че предоставянето на работа в местата за лишаване от свобода е правна възможност, а не задължение за административния орган, поради което в закона не е предвиден ред за оспорване при отказ за назначаване на работа, респективно при тяхното освобождаване. Това право на изтърпяващите наказание не е свързано с безусловно задължение на длъжностните лица да осигурят правото на труд.
Законът не вменява на административния орган абсолютно и неотменимо задължение да осигури или да възложи работа на лишения от свобода. Възможността за преценка на административния орган може да е продиктувана от обективна невъзможност или от субективна преценка и се явява правомощие на началника на затвора, който действа в условията на оперативна самостоятелност. Видно от жалбата на лишения от свобода, претендира се отмяна на Заповед на Началника на Затвора С., с която е освободен от работа. Същата се отнася за извършването на конкретна работа, която попада изцяло в обхвата а правомощията на съответния административен орган и не подлежи на съдебен контрол. В тази връзка са и разпоредбите на ЗИНЗС, в които изрично е предвидено, кои актове подлежат на съдебен контрол от административните съдилища. Заповедите за освобождаване от работа, не са сред тези актове и за тях не е предвиден съдебен контрол по АПК.
С оглед на горното, следва жалбата е недопустима и следва да бъде оставена без разглеждане и на основание чл.159, т.1 от АПК, производството по делото да бъде прекратено.
с тези мотиви, съдът

О П Р Е Д Е Л И:

ОСТАВЯ БЕЗ РАЗГЛЕЖДАНЕ жалбата на И. Г. П. с ЕГН [ЕГН], изтърпяващ наказание лишаване от свобода в Затвора С., срещу Заповед №65/24.02.2026 г. на началника на Затвора С., с която е отменил своя Заповед № 67 и 68/07.02.2022 г., с които на жалбоподателя е възложена работа, като работник кухня.
ПРЕКРАТЯВА ПРОИЗВОДСТВОТО по адм.д. № 3268/2026 година по описа на Административен съд-София-град.
ОПРЕДЕЛЕНИЕТО подлежи на обжалване с частна жалба пред тричленен състав на АССГ в 7-дневен срок от получаването му.